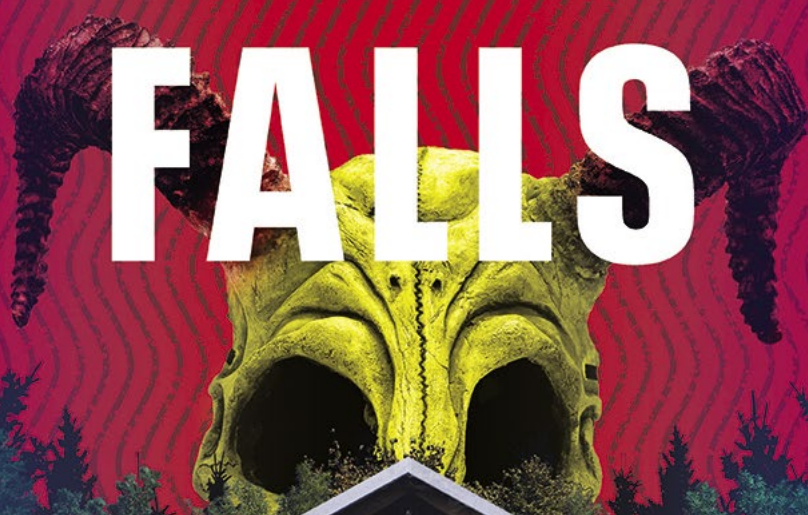

MARK EDWARDS

HRŌZA
V
HOLLOW
FALLS

Ljndeni

Hrôza v Hollow Falls

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mark Edwards
Hrôza v Hollow Falls – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

PRVÁ ČASŤ

1. KAPITOLA

Sobota

VITAJTE V HOLLOW FALLS.

Niekoľko balónov naplnených héliom viselo uviazaných šnúrkami o drevenú tabuľku pri vstupe do rezortu. Lenivo sa pohojdávali vo vetríku, narážali do seba, ako keby túžili ujsť, vzniesť sa nad vrcholce stromov, ale nedokázali pozbierať dosť energie.

Vedľa budovy recepcie ďalšia tabuľka oznamovala, že toto je *OTVÁRACÍ TÝŽDEŇ*. Zaparkoval som pri nej a vošiel som dovnútra prevziať naše kľúče. Za recepcným pultom boli dvaja ľudia, mohutný muž a chudá žena. Muž, ktorý mohol mať niečo medzi tridsiatkou a štyridsiatkou, mi kývol, aby som podišiel bližšie. Mal na sebe červenú polokošelu, do ktorej sa ledva zmestil, a gombík pod hrdlom skutočne vyzeral, ako keby sa mal každú chvíľku odtrhnúť a odletieť. Menovka oznamovala, že je to manažér Greg Quinn.

Podal som mu svoj pas a on si ma našiel v počítači, mäsitými prstami ťobal do klávesnice.

„To ste nás prileteli pozrieť až hen z Anglicka?“ prehodil, keď mi vracal pas.

Odpoveď bola zložitejšia ako prosté áno alebo nie, ale najjednoduchšie bolo povedať „hej“.

„Počuješ, Vivian? To je teda niečo, tuná pán Anderson nám sem prikvitol až z Británie.“

Vivian, sivovlasá žena, ktorá vyzerala, že si nedá brnkať po nose, iba zamrmlala: „Vyzerá ako jeden z nich,“ hoci to nedávalo veľký zmysel. Jeden z koho? Usúdil som, že som ju len zle počul.

Greg mi odovzdal kľúče a uvítací balíček. „Ste prvý raz v Maine?“
„Vlastne áno.“

„Tak to som už úplne polichotený.“ Vystrel ku mne ruku a mocne mi zovrel dlaň. „Keby ste niečo potrebovali, fakt hocičo, netáram, dobehnite za Vivian alebo za mnou.“

Vivian zase niečo zamrmlala. Tentoraz to znelo ako: „Radšej za ním.“

O niekoľko minút, ešte stále pobavený komickým výstupom tých dvoch, som zatiahol auto z požičovne na miesto pred zrubom číslo štrnásť, ktorý stál na konci rezortu. Chúľil sa medzi stromami – tak ako všetky tunajšie zruby – a bol už na pohľad úplne nový. Okná sa mu leskli na slnku. Na desať nocí sme tu mali nájsť domov.

Obzrel som sa na zadné sedadlo. Frankie, moja štrnásťročná dcéra, stále spala a ja som využil príležitosť trochu sa rozhýbať, kým ju zobudím. Vystúpil som z auta a zhlboka som sa nadýchol. Vzduch tu bol svieži, padol mi dobre ako vychladené pivo po celodennej drine. Ako keby som prvý raz po dlhých mesiacoch konečne dýchal správne. Celý nedočkavý, kedy to budem môcť oznámiť aj Frankie, som zaklopal na okno auta.

Frankie sa prebudila, len čo som otvoril dvere. Zažmurkala a odhrnula si z čela prilepenú kader vlasov.

„Už sme tu?“

„Áno.“ Zazvonil som kľúčmi. „Chceš vidieť, ako to vyzerá vnútri?“

Prižmúrenými očami pozrela na zrub.

„Asi hej,“ odpovedala.

Vyzeralo to parádne. Okrem dvoch spální bol v zrube sedací kút s maličkým televízorom a DVD prehrávačom, k tomu miniatúrna kuchyňa, jedna hlavná kúpeľňa a jedna malá kúpeľnička, ktorá patrila k mojej spálni. Zrub mal aj terasu s grilom a stolom, takže sa dalo jesť na čerstvom vzduchu. Postele boli veľké a pohodlné. Interiér bol priestranný, ale už teraz mi bolo jasné, že večer, keď nás obklopí tma mainských lesov, bude aj útulný. Les sa začínal už pri zadnej stene zrubu a podľa mapy, ktorú som si pred príchodom preštudoval, sa tiahol kilometre a kilometre na všetky strany. Bolo to krásne miesto.

Ešte aj Frankie vyzerala ohromená.

„Uf, mám obrovitánsku izbu,“ vyhlásila, keď prišla do kuchyne, kde som sa práve pokúšal spojzdníť kávovar. Mala so sebou fľašu na vodu značky Hydro Flask, drahú dizajnovú hračičku, ktorú so sebou nosila všade naozaj ako obľúbenú hračku či deku. Prešla k drezu a naplnila si ju z kohútika.

„Teším sa tvojej kladnej recenzii,“ usmial som sa. „Povedala by si, že je super?“

Zmraštila sa. „Oci. Si strašne...“

„Super?“

Prevrátila oči a ja som si v duchu sľúbil, že si prestanem utáľovať z toho, ako sa zmenila na mladú Američanku. Popravde som sa stále spamätával z toho, ako som ju bol vyzdvihnúť v jej novom domove v Albany. Zaparkoval som auto a očakával som, že ku mne dobehne dieťa, moja malá dcérenka, a z domu vyšla mladá žena. Krásna mladá žena s tmavými vlasmi po matke a ľahulinkým popraškom pieh. Po mne zdedila orieškovohnedé oči a „milú“ medzierku medzi prednými zubami – a, samozrejme, výšku. Naposledy som ju našivo

videl pred rokom a ani všetky tie hovory cez FaceTime a fotky na Instagrame ma nemohli pripraviť na to, ako vyrástla.

„O chvíľu môžeme zbehnúť k jazeru,“ navrhol som. „Prihlásiť sa na nejaké aktivity. Podľa mňa by sme mohli vyskúšať lukostreľbu. Hovoril som ti, že starký bol šampión v lukostreľbe? Čo ak si po ňom podedila...“

„Oci, trochu brzdi, okej? Sme tu tri minúty.“

Vzala si iPhone – starší model, dostala ho po mame – a obišla zrub. Fotila ho, fotila aj seba a pri tom dvíhala ruku s dvoma prstami v tom klasickom víťaznom vécku. Díval som sa, ako túká po displeji, zrejme si vyberá najlichotivejšie zábery, rieši filtre, vytvára tú najdokonalejšiu dostupnú verziu reality.

Potom sa zamračila.

„Neviem nájsť wifinu,“ ozvala sa.

„To preto, že tu žiadna nie je.“

Pozrela na mňa, ako keby som jej práve oznámil, že si musíme sami zaklať prasa na večeru.

„Veď som ti to hovoril,“ bránil som sa. „Keď sme si to rezervovali.“

„To si teda nehovoril.“

„Ale áno, som si tým istý.“

„Bože... nechytím tu ani dáta. A vôbec nemám signál.“ Do hlasu sa jej vkrádala panika. „Ty hej?“

Už som si to skontroloval. „Nie. Frankie, presne preto sme sem prišli. Aby sme sa na chvíľu od všetkého odstrihli. Od sociálnych sietí. Od YouTube. Od správ. Týždeň a pol bez zízania na obrazovku. Len ty a ja.“

Sám pred sebou som musel priznať, že ani mne to spočiatku neznelo jednoznačne. Desať dní bez Twitteru? Bez šance skontrolovať si maily? Potom som sa však nad tým hlbšie zamyslel a došlo mi, že to bude úžasné.

„No tak,“ presviedčal som ju. „Veď spolu už vôbec nie sme...“ Práve som sa chystal spustiť celý prejav, aké by to bolo hrozné, keby sme síce boli spolu, ale ona by sa neodlepila od mobilu, ale podarilo sa mi zahryznúť si do jazyka. Vedel som, že by moje slová nepadli na úrodnú pôdu.

„Neboj sa, budeme mať čo robiť,“ povedal som namiesto toho, aby som podčiarkol pozitíva.

„A čo napríklad?“ odvrkla a stískala v dlani mobil, ako keby to bol kamarát, ktorý sa ju chystal opustiť.

„Budeme chodiť do prírody.“ A znovu som spomenul lukostreľbu. Člnkovanie na jazere. „Prospeje nám to, uvidíš. A môžeš si písať denník. Čítať. Tuším som tam videl aj nejaké obrázkové skladačky.“

„Obrázkové skladačky?“

Znelo to, ako keby som jej povedal, že keď to zaklaté prasa, ktoré budeme mať na večeru, zjeme, ešte sa od nej očakáva, aby z jeho čriev uštrikovala prikrývku.

„A čo keby sa niečo stalo?“ spýtala sa. „Alebo čo ak sa budem chcieť porozprávať s mamou?“

„Určite sú tu telefónne automaty.“

Očividne nerozumela výrazu.

„To sú tie telefóny, do ktorých sa hádzu mince.“

Podľa jej reakcie to bola zjavne najčudnejšia vec, akú kedy počula.

„Neboj sa, bude to fajn. Uvidíš.“

Spomenul som si, ako moji starí rodičia donekonečna básnili o minulosti, keď si museli zábavu zabezpečiť sami, otrepávali mi o hlavu vety typu „Nudia sa len nudní ľudia“ a opisovali, ako sa vedeli zabaviť aj so starým plechovým vedrom a palicou. Ticho som sa zasmial.

„Čo ti je smiešne?“ zamračila sa Frankie.

„Ale nič. Len mi tak napadlo, že by sme napríklad mohli ísť kradnúť jablká.“

Venovala mi pohrdavý pohľad, akého sú schopné len štrnásťročné dievčatá, odpochodovala do svojej izby a zabuchla za sebou dvere. Ja som bojoval s podráždenosťou. Napokon, toto bola aj jej dovolenka, nielen moja, a hoci sa mi to ťažko priznávalo, bola už skoro dospelá.

Vyšiel som k nášmu zaparkovanému autu, v duchu som si opakoval, že bez wifi to bude super, a vytiahol som z kufra batožinu.

„Nazdar.“

Mykol som sa.

Asi o päť metrov ďalej, pri hranici lesa, stál muž. Tipoval som mu niečo pred päťdesiatkou, čiže svoj vek. Mal na sebe šortky, vyblednuté tričko s logom Guns N'Roses, na hlave šiltovku s logom San Francisco Giants a na nohách čierne conversky.

Prešiel ku mne a usmial sa od ucha k uchu.

„David Butler,“ predstavil sa a podal mi ruku. Potom ukázal ďalej na chodník. „Bývame v najbližšom zrube. To je dvanásťka. Trinásťku tu ani nemajú. Asi si povedali, že by to mohlo priniesť smolu, chápete, vzhľadom na minulosť tohto miesta.“

„Tom Anderson,“ predstavil som sa. „A... čo tým myslíte? Tou minulosťou?“

Moju otázku ignoroval. „Jaj, vy ste z Británie. To ste fakt prešli toľký kus sveta, len aby ste sa tu ubytovali?“ Znelo to uznanlivo. Všimol som si, že na predlaktí má tetovanie, neveľmi pedantný kruh preseknutý krížom. Bolo mi na tom niečo známe.

„Je to komplikované.“

„Nevravte.“

Bol to cudzí človek. Nemal som mu čo vysvetľovať. No povedal som si, že sa ma na to budú aj tak stále pýtať, takže otvorenosť bude najlepšie riešenie.

„Som tu s dcérou, Frankie. Už dospieva a býva s mamou, mojou bývalou manželkou, v Albany. No a raz do roka chodím do Štátov, aby som ju videl. Vlni sme bývali v New Yorku, ale bola tam taká šialená horúčava, že som sa na to už necítil.“

„Veľmi múdro.“

„Hej. Aj ja som si to myslel. Dcéra má trochu iný názor.“

„Budem hádať. Nie je tu internet! Týrate dieťa, viete to? Môj syn je presne taký istý.“

„Koľko má rokov?“

„Práve oslávil pätnáste narodeniny.“ David si zložil z hlavy šiltovku a poškrabal sa nad čelom, kde mu zostal trčať vztýčený prameň vlasov. „Pokúšam sa rozpamätať, či som bol tiež taký otrávený, keď som mal toľko rokov, ale asi áno. Aspoň to hovorí Connie. Moja žena.“ Pri zmienke o jej mene si zrejme na niečo spomenul, pretože dodal: „No, už by som sa mal vrátiť.“

„Okej. Tešilo ma.“

Obrátil sa na odchod, ale potom zastal. „Ozaj, budeme susedia, tak by sme sa hádam mali trochu lepšie spoznať. Čo keby ste k nám neskôr zabehli? Mám steak na gril a zásobu vína aj piva.“

„No, neviem, som ešte unavený po lete. Letel som v noci z Londýna a nespal som... no...“ Už som o tom aj stratil prehľad. „Dva-
dsaťštyri hodín.“

„Musíte zostať hore čo najdlhšie – aby ste sa aklimatizovali na toto časové pásmo.“

„A ešte jedna vec, ja a Frankie sme vegetáriáni,“ dodal som.

„Žiadny problém. Máme dosť aj pre takých ako vy.“ Kým som stihol protestovať, už bol preč, len mi volal ponad plece: „Tak o siedmej u nás, platí?“

Vrátil som sa do nášho zrubu. Frankie bola stále vo svojej izbe, asi sa vybalovala. Chcel som jej zaklopať na dvere, ale potom som si to

rozmyslel. Keď som počul, ako David šomre na synovu otrávenosť, došlo mi, že nechcem byť ten typ otca. A ani som si to nemohol dovoliť, keďže sme s dcérou bývali tisíce kilometrov od seba.

Frankie išla so mnou, hoci neochotne. Dala sa prehovoriť, lebo „aj tak nemám čo robiť“ a nemali sme v zrubu ešte žiadne jedlo.

„Mal som sa s tebou poradiť,“ povedal som. „O tej wifine. Prepáč.“

Niečo zavrčala, ale bolo vidieť, že ju to potešilo.

David bol už na terase, opásaný zásterou a s kuchynskými kliešťami v ruke obsluhoval gril. Hlasno a nadšene nás pozdravil a potom zakričal: „Connie!“

Zo zrubu vyšla jeho manželka. Mala dlhé tmavé vlasy, výrazné modré oči a chodila s paličkou.

„Mám artritídu,“ povedala, keď si všimla, že nám obom zaleteli oči k paličke. „Je to sviňa, ale aspoň vďaka nej môžem so sebou stále nosiť túto smrtiacu zbraň.“

„To pre prípad, že by som neposlúchal,“ ozval sa David a venoval jej milujúci pohľad, ktorý mu opätovala. Pri niektorých pároch je to hneď jasné: majú sa nekonečne radi bez ohľadu na to, ako dlho sú už spolu. „Tom, dozriete mi na gril, kým donesiem niečo na pitie?“

Vzal som do ruky kuchynské kliešte a staral som sa o jedlo, zatiaľ čo on zašiel dnu a o pár minút sa vynoril s chladiacim boxom plným piva a vína.

Prišiel s ním aj jeho syn. „Toto je Ryan,“ predstavil ho David.

Hneď som videl, čo to urobilo s Frankie. Doteraz stála pár metrov od zrubu a štuchala špičkou tenisky do zeme, asi trpela abstinенčnými príznakmi tiktokovej závisláčky, ale len čo sa objavil Ryan, vystrela sa div nie do pozoru.

Neprekvapilo ma to. Ryan vyzeral dobre. Mal tmavé vlasy po matke a výrazné líčne kosti, aké vedia zabezpečiť kariéru v popmusic. Vyzeral ako postava z tínedžerského seriálu, ktoré Frankie zbožňovala, napríklad *Riverdale*. Alebo možno ich už nezbožňovala. Nemal som to odkiaľ vedieť. Cestou v aute som spomenul Taylor Swift, ktorá bola kedysi jej idolom, a Frankie prevrátila oči.

„Ahoj,“ povedala teraz, ale pozerala na Ryana len tak po očku.

Otcovský inštinkt mi kázal postaviť sa medzi nich ako bariéra, ale okamžite som vedel, že by to bola chyba. Okrem toho, aspoň ju prejde urazenosť.

„Decká, nedáte si kolu? Sprite? Mountain Dew?“ David mal v chladiacom boxe široký výber nealka.

Frankie aj Ryan si vzali diétnu kolu a Ryan povedal sebaistým, no priateľským tónom: „Akurát som chcel ísť k jazeru, nepôjdeme?“

Frankie na mňa pozrela, či môže, a ja som si zopakoval, že už nie je dieťa. Prikývol som.

„Letná láska, čo?“ povedal David, keď už nás tí dvaja nemohli počuť, a ja som sa neovládol. Zamračil som sa. On sa len zasmial. „V pohode, neberte si to tak. Nevie, aké to je mať dcéru, ale Ryan je slušný chalan.“

„Vie sa správať k ženám,“ povedala Connie. „A rozhodne nie je sériový vrah.“

Obaja sa zasmiali.

„A Connie by to rozoznala,“ doložil David. „Je odborníčka.“

„Na tínedžerov?“

To ich znovu rozosmialo. „Na tínedžerov nie je odborník nikto,“ vyhlásil David. „Connie je odborníčka na sériových vrahov.“

„Naozaj?“

„Jasné. Dajte jej hocijakú otázku. Na Teda Bundyho, Richar-

da Ramireza. Na Zodiaca.“ Ukázal na tetovanie, ktoré mal na predlaktí, a ja som si uvedomil, kde som ho už videl. Bola to šifra, ktorú poslal Zodiac polícii. „Ja to nosím na počesť obetí. Ako pripomienku, že ho nikdy nechytily.“ Mne sa to zdalo trochu zvláštne, ale kým som stihol niečo namietnuť, David pokračoval: „Aj vy na druhej strane Atlantiku ste mali fakt šialených sériových vrahov. Ako toho doktora, Harolda Shipmana. A ešte toho, ktorý skladoval všetky mŕtvolky vo vlastnom byte. Dennis Nilsen, tak sa volal.“

„Ja som čítala super knihu o Hadovi zo Shropshiru,“ povedala Connie. „Aha, a ešte Lucy Newtonová. Temný anjel. Tá bola cool.“

Čože? Cool?

„Ale ja nie som zažratá len do sériových vrahov,“ povedala Connie, usadila sa do kresla a naliala si za pohár vína. „Bavia ma skutočné kriminálne prípady.“

„To nás oboch,“ dodal David. „Preto sme vlastne tu.“ Ukázal na okolie.

„Ako to myslíte?“ spýtal som sa. Zišlo mi na um, že odpoveď sa mi asi nebude páčiť.

David aj Connie sa zatvárali zmätene. „Moment, vy neviete, čo je toto za miesto? Kde ste našli inzerát?“

„Čo ja viem... len som si zadal do Googlu ‚zruby v Maine‘ a toto bol jeden z prvých výsledkov.“

Connie takmer vyprskla víno. „Naozaj? To je neskutočné! Väčšina ľudí, ktorí tento víkend prišli, to videli v Krváku.“

„Krvák? To je čo?“

„Internetová stránka o temnej turistike,“ povedal David. „A vy ste o tom fakt nevedeli? Neviete, čo sa tu stalo?“

„Nie.“

„Tak toto je bomba.“ David vložil do žemle vegetariánsky bur-

ger a podal mi ho. Mal som pri tom vynikajúci výhľad na jeho tetovanie Zodiaca.

„Tak to vám musíme porozprávať o hrôze v Hollow Falls,“ povedala Connie, odložila pohár s vínom a naklonila sa dopredu. Viditeľne sa nemohla dočkať, kedy to vyklopí.

2. KAPITOLA

Connie a David mi spoločne vyrozprávali príbeh, ktorý sa tu odohral takmer presne pred dvadsiatimi rokmi, a mne vstávali vlasy dupkom, ako keby bol niekto za mnou a cez našpúlené pery mi fúkal studený vzduch rovno na šiju.

„Takže to bolo v júni 1999,“ uzavrela Connie. „Výročie je tento mesiac. Dvadsiateho šiesteho.“

„Toto bolo kedysi úplne obyčajné táborisko,“ povedal David. „Kemping, kde si človek mohol rozložiť stan alebo zaparkovať karavan. Bez týchto luxusných zrubov, kdeže. Nebol to rezort.“

„Ale zato to bol obľúbený cieľ školských výletov. V týždni, o ktorý ide, tu stanovali žiaci z Wendtovej strednej školy z Portlandu.“

„A hneď potom, čo sa to stalo, to tu celé zavreli.“

„A čo sa teda vlastne stalo?“ spýtal som sa stále čo najmenej vážnym tónom. „Počkať, moment, budem hádať. Bola tmavá búrlivá noc...“

„Ha! Práveže to bol teplý a pokojný večer, podobný ako tento. Dvaja študenti, Jake Robineaux a Mary-Ellen Pearceová, sa do-

hodli, že keď všetci ostatní zaspia, dajú si rande. Obaja mali štrnásť rokov, dobre hovorím, zlatko?“

Connie prikývla. „Presne.“ Mykol som sa – Frankie mala štrnásť. „Jake o tom zhruba pred piatimi rokmi napísal knihu a vydal ju vlastným nákladom.“

„Volá sa *Noc v lese*,“ vstúpil do toho David. Už si sadal, okolo úst sa mu leskla šťava z grilovaného mäsa. Mal v sebe jedno pivo a otvoril si ďalšie. „Jake povedal, že Mary-Ellen našiel na čistinke v lese – stála na mieste ako socha a na niečo mierila baterkou.“

„Čo uvidela?“ spýtal som sa.

Ani David, ani Connie mi hneď neodpovedali. Boli ako stará rocková kapela, ktorá svoj koncertný program odohrala už toľkokrát, že presne vie, ako má napínať publikum.

„Dvoch učiteľov,“ povedala Connie.

„Erica Danielsa a Sally Fredericksovú,“ doplnil David.

„Zavraždených.“

„Brutálne.“

„Obaja boli úplne nahí.“

V priebehu nasledujúcich tridsiatich minút mi Butlerovci do posledného desivého detailu vyrozprávali, čo sa odohralo.

Eric Daniels mal tridsaťosem rokov, učil angličtinu, bol to ženatý otec dvoch detí. Tí, ktorí ho poznali, o ňom hovorili, že bol „perfektný chlapík“: knihomoľ, ale zároveň veľký fanúšik bejzbalu, typ, ktorý sa rovnako šikovne venoval domácemu majstrovaniu ako literárnemu rozboru knihy *Nezabíjajte vtáčika*. Až by som povedal, že na môj vkus to znelo podozrivo ideálne.

Samozrejme, že nebol žiadny ideál. Pretože si podľa všetkého začal s kolegyňou, Sally Fredericksovou.

Sally učila geografiu a organizovala tento školský výlet, tak ako to robievala od prvého roku svojho pôsobenia na škole. Bola od

Danielsa o dva roky staršia, fanatička do fitnessu, ktorá rok pred svojou smrťou zabehla newyorský maratón. Veľmi štíhla, až chudá, typická bežkyňa na dlhé trate. Neskôr som zistil, že Sally nebola klasicky krásna ani konvenčne atraktívna, ale mala v sebe niečo príťažlivé. Suchý úsmev na perách, ironickú iskru v oku. Všetci o nej hovorili, že bola bystrá, cool a milá k ľuďom. A študenti aj kolegovia vyzerali po jej smrti úprimne zdruvení – tak ako jej manžel Neal.

„Tak čo sa stalo? Tí dvaja sa odkradli do lesa, aby si užili sex?“ spýtal som sa a pozrel som na stromy, ktoré rástli hneď za zrubom Butlerovcov.

„Tak,“ prikývol David. „Asi tej príležitosti skrátka nemohli odolať – teplá noc, všetky decká spali alebo si to ten párik aspoň myslel. Muselo im to pripadať vzrušujúce. Romantické.“

„Stalo sa to neďaleko odtiaľto,“ pokračovala Connie a ukázala paličkou na chodník. „Kedysi tadiaľto viedol lesný chodník a o niečo ďalej ústil na čistinke. Perfektné miestečko na polnočné rande.“

„Treba si občas dopriať zábavu pod holým nebom,“ povedal David a žmurkol na manželku.

Vystrúhala grimasu. „Nerob si nádeje, drahý. Nemienim sa dať mravcami poštipať do zadku.“

„Rozhodne by som sa im nečudoval,“ povedal David a pobozkal ju. „Ja by som ťa doň štípal stále.“

Plesla ho po hrudi a prevrátila oči, ale videl som na nej, že ju to potešilo.

„Ako ich zabili?“ spýtal som sa, užasnutý, že Butlerovci si uprostred hororového rozprávania pokojne odbočia k flirtu, akoby boli tínedžeri v kine na strašidelnom filme, a nie dospelí manželia, ktorí opisujú skutočný zločin.

Keď som si to neskôr overoval z iných zdrojov, zistil som, že Butlerovci si všetky detaily pamätali tak presne, ako keby sami v roľe patológov skúmali telá a písali správy. Vlastne ani nebolo ťažké predstaviť si Davida a Connie v márnici, v uniformách a chirurgických maskách, so skalpelmi a pílamí, ako režu, pília a dychčia pod umelým osvetlením.

Eric bol zavraždený údermi ťažkého predmetu, pravdepodobne skaly. Zomrel na následky spôsobených poranení. Patológ si všimol, že utržil tri údery do temena, čo mu roztrieštilo lebku. Špekulovalo sa, že vrah najskôr zaútočil na Erica, ktorý si so Sally užíval sex a bol hore. Určite bola tma a párik nevnímal okolie, takže ani nezačuli, ako sa k nim prikradol útočník so zdvihnutou zbraňou.

Sally bola uškrtená. Okolo krku jej uviazali improvizovaný škrtiaci nástroj, pravdepodobne opasok, a utáhovali ho, až kým nezomrela. Rezné rany na prstoch naznačovali, že bojovala o život a pokúšala sa odtrhnúť si škrtiaci nástroj od krku.

Stopy semena a slín v jej tele aj na ňom patrili Ericovi. Nenašli sa stopy po znásilnení, aj keď na ramenách mala sinky, ktoré by vypovedali o tom, že ju niekto pridržiaval na zemi. Patológ napísal, že tieto modriny mohli vzniknúť aj pri konsenzuálnom sexe, ale najpravdepodobnejšie bolo, že ju vrah najskôr pritisol na zem a potom zaškrtil. Azda ju mal v úmysle znásilniť, ale potom si to buď rozmyslel, alebo toho nebol schopný.

Kým mi David a Connie tento príbeh rozprávali, v hlave sa mi sformovala otázka. Áno, tie udalosti boli strašné. Ale vražda, ešte aj dvojnásobná, nie je taká zriedkavá udalosť. Prečo sa táto až tak preslávila?

Prečo sa kvôli nej na toto miesto hrnulo toľko fanúšikov temnej turistiky?

Chystal som sa tú otázku vysloviť nahlas, keď Connie povedala: „A toto je moment, v ktorom to začína byť čudné. Uprostred čistinky bol obrovský plošký kameň. Telá sa našli vystreté na ňom.“

„Uložené za sebou, hlava pri nohách,“ dodal David.

„Čože?“

„Uložili ho tak, že mal hlavu pri jej nohách a ona mala tú svoju pri jeho nohách. Ale to ešte nie je to podivné.“

„Na kameni vedľa tiel boli namaľované znaky,“ povedala Connie.

„Ich krvou. Presnejšie, Ericovou krvou. Sally nekrvácala.“

Až teraz som začal chápať desivú príťažlivosť tejto vraždy. „Aké znaky to boli?“

David naširoko roztvoril oči. „Rohatý boh.“

„A Trojitá bohyňa,“ dodala Connie. Na rozdiel od svojho manžela to povedala skoro zbožným tónom, vážne, bez úsmevu.

Zažmurkal som. „A to sú čo? Satanistické symboly?“

„Skôr pohanské,“ vysvetlila Connie. „Sú to dve z hlavných božstiev, ktoré sa uctieajú v kulte Wicca.“

„Rohatý boh predstavuje mužskú silu,“ povedal David stíšeným hlasom, akoby v lese mohli byť uši, ktoré ho počúvali. Možno uši samotných stromov. „Je to pán života.“

„A smrti,“ dodala Connie. „Trojitá bohyňa predstavuje božský ženský princíp. Znaky boli nakreslené dosť primitívne, ale všetci odborníci sa zhodli, že majú zobrazovať práve toto.“

„Vlastne počkajte,“ zdvihol ruku David. „Ja vám to ukážem.“

Preboha, čo mi chce ukázať? Kým som sa stihol ozvať, už zmizol v zrube. O chvíľu vyšiel s čistým bielym papierom a popisovačom Sharpie. Nakreslil veľký kruh a nad ním polmesiac. Vyzeralo to ako nešikovne zobrazená hlava s hrubými rohmi. „Toto je Rohatý boh. A toto je Trojitá bohyňa.“ Nakreslil ešte jeden kruh a po jeho bokoch ďalšie polmesiace obrátené smerom von.

„Zobrazujú mesiac?“ spýtal som sa.

„Uhádli ste,“ prisvedčil. „Znak bohyně zobrazuje pribúdanie a ubúdanie mesiaca. Mužský znak je trochu doslovnejší – chlapík s rohmi.“ Zasmial sa. „Ale zase pozor, mesiac je pre pohanov veľmi dôležitý.“

„A v tú noc bol nov,“ zdôraznila Connie.

„Takže to mala byť...“ ani sa mi to nechcelo vysloviť. „Nejaká obeta? Rituálna obeta?“

„Tak znie teória,“ odpovedala Connie.

Svetlo z oblohy postupne mizlo, medzery medzi stromami tmavli. Pozrel som vyššie, chcel som zistiť, v akej fáze sa nachádza mesiac, ale ešte nevyšiel. V hlave sa mi usadil obraz dvoch tiel, bledých a skrvavených, zaliatých mesačným svitom. Už sa okolo nich zlietali muchy, lákala ich sladká lepkavá krv... a v tomto okamihu sa zo mňa stal fanúšik temnej turistiky. Nemohol som si pomôcť, takmer som videl, ako spomedzi stromov žiaria žlté oči nejakého tvora, nejakého božstva – a od nevoľnosti a hrôzy ma striaslo.

„Policajtom trvalo len pár hodín, kým zistili, kto to spáchal,“ vrátila ma Connie do reality.

„Volal sa Everett Miller,“ povedal jej manžel.

„Miestny?“

„Hej. Býval v Penance.“

Penance bolo najbližšie mesto, ležalo niekoľko kilometrov od Hollow Falls. Pred príchodom do Spojených štátov som si ho našiel na internete, chcel som vedieť, čo sa tu nachádza a či by nejaké lokality stáli za návštevu. Penance, ktoré malo pri poslednom sčítaní 2 068 obyvateľov, na mňa nepôsobilo ako mestečko, kde by bolo čo obzerať. Nemali tam ani len kino, len zo dva bary, baptistický kostol a niekoľko obchodov.

„Everett Miller bol miestny čudák,“ pokýval hlavou David. „Taký ten týpek, o ktorom si všetci šepkajú alebo sa mu smejú za chrbtom, keď prejde okolo.“

„Mal dlhé vlasy a chodil celý v čiernom,“ povedala Connie. „Nosil mekkap a tvár mal posiatu piercingmi.“

„A počúval black metal,“ pokrčil plecami David. „To sú také tie šialené kapely z Nórska a Fínska a čo ja viem odkiaľ. Vriekajú o satanovi a smrti a totálne bizarných pohanských témach. Jednu kapelu mal špeciálne v láske, volali sa Wolfspear a spievali iba o krvavých obetách, vraždách a vypalovaní kostolov. Práve vtedy vydali videoklip, v ktorom chlap oblečený za Rohatého boha po-behoval po lese s nahými ženami, potom ich zavraždil a sexoval s ich mŕtvolami. Totálny horor a porno k tomu. Video bolo zakázané, ale Everett mal videokazetu dovezenú z Nórska. A na chrbte koženej bundy mal namaľovaný znak tej kapely.“

„Podľa polície to pravdepodobne nebolo naplánované,“ prevzala rozprávanie Connie. „Alebo to aspoň dôsledne nepremyslel. Teória znela, že tých dvoch zazrel pri sexe a to ho uviedlo do stavu akejsi zúrivosti. Špekulovalo sa, že mal v sebe drogy. Takže bol mimo.“

„Počkať,“ ozval som sa. „Obvinili ho, pretože pozeral nejaký hudobný klip a nosil na chrbte bundy pohanský symbol? Nie sú to skôr nepriame dôkazy?“

„No isteže sú, ale boli tam aj nejaké forenzné dôkazy. A tie boli podstatné.“ Connie sa pri rozprávaní pozrela za mňa a ja som sa obzrel. Uvidel som, ako k nám po chodníku prichádzajú Frankie a Ryan. Smiali sa. Očividne sa skamarátili.

„Everett stále nosil takú šatku,“ rýchlo povedal David. „A tipnite si, čím boli namaľované tie znaky na kameni? Policajti našli šatku na chodníku neďaleko čistinky, pokrytú Ericovou krvou.“

Už som počul o tom, ako niektorých zločincov chytili vďaka ich vlastnej hlúposti, ale toto bolo fakt mimo.

„Priznal sa Everett?“

Frankie a Ryan došli k nám, moja dcéra sa usmievala ako slniečko a po nedávnom odúvaní nebolo ani stopy. „O čom sa rozprávate?“ opýtala sa.

Ryan prevrátil oči. „Stavím sa o čokoľvek, že to uhádnem. O hrôze v Hollow Falls. Moji drahí rodičia sú tým posadnutí.“

„Nie sme posadnutí, Ryan,“ ohradil sa David.

„Tak to potom dobre hráte.“

„Neohŕňaj nos, vďaka nášmu podcastu sme si mohli zaplatiť túto dovolenku. Na to nezabúdaj.“

„Ako by som mohol?“ nadvihol obočie Ryan. „Cestou sem ste mi to dvadsaťkrát otrepali o hlavu.“

Zamrmlal, že musí ísť na záchod, a vošiel dnu, skôr než mohol jeho otec nejako odpovedať.

„A ako teda dopadol Everett Miller?“ spýtal som sa, ale opatrne som pozrel na Frankie. Nemal som dobrý pocit, že o takých témach hovorím pred ňou. „Je v štáte Maine trest smrti?“

„Nie,“ pokrútil hlavou David, „ale v tomto prípade by to bolo úplne jedno. Pretože ho nikdy nechytily. V noci, keď došlo k vraždám, totiž zmizol.“

Connie sa naklonila dopredu. „A už ho nikdy nikto nevidel.“

3. KAPITOLA

Nedela

Slnko presvitalo pomedzi stromy a zvuky rezortu tichli za nimi, keď sa Frankie a Ryan vybrali chodníkom smerom k mestu.

Bol to jeho nápad. Včera večer pri jazere sa mu pošťázovala, že sa nevie dostať na internet, a on jej navrhol toto: prejsť na druhý deň peši cez les do Penance.

„Tam chytíš signál 4G,“ povedal. „Prípadne nájdeme Subway, Dunkin’ Donuts alebo niečo podobné, kde majú wifi.“

„Je to od nich hnusné,“ poznamenala Frankie v nádeji, že Ryan rozozná v jej tóne iróniu, „že od nás chcú, aby sme vydržali bez internetu.“

Napriek tomu, čo vyčítala otcovi, jej spojenie so svetom až tak nechýbalo. Vlastne sa tešila, že si oddýchne od dramatických hádok so Siennou a Abby vo whatsappovej skupine, a keď sa vráti domov, všetko jej porozprávajú.

Skutočný dôvod, prečo chcela vyraziť na túto malú výpravu, kráčal vedľa nej. Mal pätnásť rokov, meter osemdesiat a športovú postavu. Vyzeral presne ako Harry Styles. Vlastne by to mohol byť

aj dobrý dôvod pripojiť sa zase k sociálnym sieťam. Mohla by tam hodiť fotku s Ryanom. Nech kamošky puknú.

Ukradomky naňho pozrela a položila si otázku, či sa aj ona páči jemu. Zdalo sa, že s ňou chce tráviť čas, ale nezachytávala od neho žiadne vibrácie, čo by svedčilo o flirte. Nevyslovil žiadne hlúpe sexuálne narážky. Vlastne bol až doteraz dokonalý džentlmen. A presne preto sa jej páčil ešte viac.

Kráčali chodníkom a ona sa pokúšala nezervóznovať tým, ako sa potí. Okolo nich bzučali komáre a ona ich odháňala, ale čo najnonšalantnejšie, aby si Ryan nevšimol, že má z hmyzu fóbiu. On sa skoro vôbec nepotil. Skôr žiaril – ako s instagramovým filtrom.

„Takže ty si z Kalifornie?“ opýtala sa ho.

„Uhm.“

„A odkiaľ presnejšie?“

Odhrnul si vlasy z očí. „Zo San Jose. Ale nie je to nič extra. Samé veľké technologické firmy a bezdomovci.“

„Tým sa živia tvoji rodičia? Pracujú v technologickej firme?“

Odtisol spreď nich nízko visiaci konár a podržal ho, aby mohla Frankie prejsť. „Nie. Oco predáva poistenie. To je najnudnejší džob na svete. Mama je v domácnosti a robí ten svoj podcast.“

„Slávny podcast.“

„Hej. No vážne je slávny. Raz bol dokonca v hitparáde podcastov na Appli tretí.“

„Fíha, super.“

„Hm, ako sa to vezme.“ Z jeho výrazu usúdila, že on to za také super nepovažuje. „A... prepáč, môžem sa aj ja niečo spýtať? Ako je to s vašimi? Tvoja mama je tiež Britka?“

„Nie, je z Albany, ale v Británii študovala na vysokej a tam sa zoznámila s mojím otcom. A potom, keď sa rozviedli, vrátila sa domov a mňa zobrala so sebou.“

„Ako si to znášala?“

Odpoveď na túto otázku jej zakaždým v ústach zanechala pachut'. „Nikto sa ma na nič nepýtal. Najskôr som to tu neznášala. Školy v Amerike sú úplne iné. A je to... no, v mojej škole je to totálne ako v tom seriáli *Protivné baby*.“

Zasmial sa.

„Ale už som si zvykla. Je to fajn. Našla som si pár kamošov.“

Samých kockáčov a knihomoľov. Ale to nič. Aspoň medzi nich zapadla.

„A nechcem sa chváliť, ale mám dobré známky. Takže už je to v pohode.“

„A čo robia vaši?“ spýtal sa Ryan tónom, ktorý naznačoval, že ho to veľmi nezaujíma, ale chce udržiavať rozhovor.

„Mama je personalistka a ocko píše o hudbe. Stretáva sa so slávnymi ľuďmi,“ pristihla sa pri samochvále. „Eminem, Pink, Jay-Z, všetkých pozná. Robil rozhovor s Kurtom Cobainom mesiac pred jeho samovraždou.“

To Ryana upútalo. „Fakt? Nevymýšľaš si?“

„Fakt. Ocko robil pre jeden strašne populárny časopis. Teda keď ešte časáky niečo znamenali.“

„Uf, takže poznal Cobaina. Aj Eminema. Tak to je tvoj otec riadne cool.“

„No...“

„V čom je problém?“

„No... ja neviem. Z Anglicka som odišla, keď som mala jedenásť. Bola som dieťa, chápeš? A on si stále myslí, že som dieťa, že mi môže rozkazovať, vôbec sa ma nepýta na môj názor a tak. A to mám skoro pätnásť.“

„Rodičia,“ pokrčil plecami Ryan. „Mojí sú takí istí. Ani som sem nechcel ísť. Prečo by som sa niekam trepal len zato, že tam

zavraždili dvoch učiteľov? Je to strašidelné. Akože, cez deň je to tu v pohode, ale včera večer som sa pozrel z okna zrubu a vonku to vyzeralo ako v tom filme *Piatok trinásteho*.“

Frankie sa rozosmiala. „Camp Crystal Lake.“

„Keď som panic, nemalo by ma to zabiť, nie?“ spýtal sa Ryan a Frankie pocítila, že sa červená.

„Myslím, že sme už skoro tam,“ povedal Ryan a zachránil ju z extrémne trápneho momentu. Svetlo, ktoré sa lialo pomedzi stromy pred nimi, bolo jasnejšie a naznačovalo, že sa dostali na okraj lesa.

Frankie pozrela na mobil. „Stále nemám signál. Ty máš?“

„Nie.“

Odzrazu vyšli na cestu, ktorá sa vinula okrajom mesta. Na ľavej strane bolo niečo, čo vyzeralo ako šrotovisko obohnané vysokým plotom z pletiva s tabuľou, ktorá hlásala *Poctivý zber a recyklácia*. Za prázdny dvorom stál rozpadávajúci sa dom s rozbitými oknami.

„Fakt. Totálne hororová scéna.“ Ryan si to odfotoval a potom kývka Frankiemu, aby sa postavil k nej, nech si urobia selfie na pozadí šrotoviska.

Na dohľad nebolo ani živej duše, ani len po ceste nechodili autá. Frankie počula v tichu len vzdialené slabé zvonenie. Že by zvonkohra? Z nejakého dôvodu u nej ten zvuk, ktorý zvyčajne považovala za príjemný, vyvolal zimomriavky a objala si trup rukami.

„Vitajte v Penance v štáte Maine,“ vyhlásil Ryan a znovu si skontroloval mobil. Stále žiadny signál. „Vyzerá to presne ako miesto, kde by vyrástol vrah, čo povieš?“

Šli cestou ďalej. Slnko na nich pražilo, zvonkohra kdesi ďaleko jemne cinkala. Rozprávali sa o všeličom. O škole, o kamarátoch, o rozdieloch medzi Britániou a Amerikou a na veľké príjemné prekvapenie Frankie aj o knihách, ktoré sa obom páčili. Doteraz ne-

stretla chalana, ktorý by rád čítal. Ak v jej škole pristihli chlapca s knihou, mal zarobené na mesiace ponižovania. Ryan mal rád veľa kníh, ktoré vyhovovali aj jej, napríklad *Hnev, čo si zasial* a *Na vine sú hviezdy*. Okrem toho bol fanúšikom Stephena Kinga a prekvapilo ho, že ona od neho nič nečítala. „Mám tu so sebou jeden jeho román. *Cyntoryn zvieratiek*. Požičiam ti ho. Aby si sa naladila na mainiskú atmosféru.“

Prešli po ulici nazvanej Paradise Loop. Na chodníku postávali štyria tínedžeri, traja chlapci a jedno dievča, všetko belosi. Dvaja chlapci si hádzali basketbalovú loptu, tí druhí dvaja tínedžeri, možno pár, stáli neďaleko, nič nerobili, len sa pozerali. Boli zhruba vo veku Frankie, ale jej sa nepozdávali. Pôsobili akosi hrozivo.

Ryan však nemal žiadne obavy.

„Čaute,“ povedal a zamieril k nim. Chlapci si prestali hádzať basketbalovú loptu. Dievča a chlapec, ktorí ich pozorovali, prerušili rozhovor a obrátili sa k Ryanovi. Dievča bolo veľmi bledé, ryšavé a s takmer neexistujúcim obočím. Chlapec mal veľmi krátke vlasy, obrovské oči a bledú kožu na prepadnutých lícach.

Chlapec si premeral Ryana od hlavy po päty a v pohľade mal veľký odpor.

„Ahojte,“ pozdravil znovu Ryan. „Je tu niekde podnik, kde by sme našli wifi? Napríklad Mekáč?“

„Mekáč?“ Dievča sa zlostne zasmialo.

„Subway?“ skúsil Ryan.

To sa už zasmiali všetci okrem chalana s krátkymi vlasmi. Ten len zíval na Ryana. Frankie si pri pohľade naňho a na to dievča uvedomila, že sú to zrejme súrodenci. Dvojčatá? Obaja boli ryšaví a bledí, vyzerali ako nedospelí upíri. Frankie si všimla, že chlapci, ktorí si hádzali loptu, od súrodencov bočia, a došlo jej, že tí štyria

asi ani neboli spolu. Dvojčatá – ak to teda boli dvojčatá – zrejme tých dvoch len pozorovali.

„Dobre, to je fuk,“ pokrčil plecami Ryan. „Majte sa.“

Už odchádzal a Frankie, plná úľavy, vedľa neho, keď za sebou začuli vysoký chlapčenský hlas. „Ubytovali ste sa v Hollow Falls?“

Ryan sa obrátil a Frankie tiež, ale nerada. „Hej, tam bývame.“

„A už ste videli nejakých duchov?“

„Čo?“ zavrtila hlavou Frankie.

Chlapec na ňu pozeral, ako keby bola duševne zaostalá. „Pýtal som sa, či ste videli nejakých duchov.“

Mal čudný hlas, ako keby ešte nezačal mutovať. A oči, veľké ako u anime postavičky, pôsobili ospalo. Je nafetovaný? Frankie držala v ruke svoju fľašu na vodu a všimla si, že dievča na ňu uprene hľadí. Inštinktívne si ju schovala za chrbát.

„Ste na cudzom území,“ vyhlásil chlapec s pohľadom upretým do jej očí.

„Fakt nás tešilo,“ povedal Ryan po krátkom omráčenom tichu. „Poď, Frankie.“ A rýchlo odišiel, Frankie s ním.

Keď boli dosť ďaleko od tých deciek, Frankie povedala: „Páni moji.“ Skúsila sa zasmiať, ale veľmi jej to nešlo.

„Si v pohode? Vyzeráš vynervovaná.“

„Nič mi nie je. Fakt. Ježišmária.“

Ryan sa zasmial. „*Ste na cudzom území!* Teda. Tí dvaja boli totálne divní.“ Vyslovil to tak, ako chcel, ale aj tak nie dosť presvedčivo. Frankie sa zdalo, že aj on je možno vynervovaný presne tak ako ona.

Zahli za roh a ocitli sa na ulici, ktorá bola zrejme hlavná. Široká cesta s pár obchodmi a inými podnikmi na jednej strane: pošta, bar, minimarket a – čo Frankie prekvapilo a nadchlo – kníhkupectvo.

Na okolí nebolo skoro ani nohy. Na lavičke pod stromom sedel stavec a ovieval sa klobúkom. Jedna žena kráčala po chodníku a dve deti sa s ňou usilovali udržať tempo. Prešlo zopár áut.

Neďaleko bol pamätník padlých z vojny, socha vojaka s tabuľkou na pamiatku *statočných mužov z Penance*, ktorí zahynuli v druhej svetovej vojne. Vojakovi na hlave sedela vrana a prebodávala ich mrzutým pohľadom. Frankie si ju odfotovala. Potom pozrela dole a všimla si, že niekto spí v tieni pamätníka. Bezdomevec s prázdnu fľašou po boku. Ryan si odfotoval zase jeho.

„To si asi nemal robiť,“ ozvala sa Frankie.

Ryan pokrčil plecami. „V pohode. Nikdy sa to nedozvie. Aha, kníhkupectvo.“

Prešli cez cestu a Frankie si pomyslela, že by na Ryana mohla urobiť dojem, keby vošla dnu a kúpila si niečo od Stephena Kinga – mohol by jej odporučiť niektorý titul. No keď sa priblížila k obchodu, zažila sklamanie. Bol zatvorený.

Zamierili k bistru. „Zomriem od smädu,“ oznámil Ryan. „A od raňajok som nejedol.“

Aj bistro bolo zatvorené.

„Tak to si asi robia srandu. Čo je toto za miesto? Všetci dospeli pomreli, či ako?“

Frankie však vybrala mobil a všimla si niečo úžasné. Wifi signál, asi prichádzajúci z jednej z neďalekých budov. A nebol ani na heslo.

„Som pripojená,“ oznámila a o sekundu sa jej rozpípal mobil – valila sa tam záplava správ z WhatsAppu, prúdila cez štátne linky

od kamarátov doma. Roztržito sa posadila na nízky múrik a prebehla aspoň tie najnovšie. Ako predpokladala, samé drámy.

„Hej,“ ozvala sa akoby nič. „Mohol by si mi poslať tú selfie?“

„Jasné, žiadny problém. Daj mi svoje číslo.“ Podal jej svoj mobil a ona tam číslo naťukala.

Selfie prišla a ona ju posunula kamoškám. Okamžite dostala reakcie.

OMG!!

To je kto?

Frankie má nového frajera!

S úsmevom zdvihla oči od mobilu a všimla si, že aj Ryan ťuká do svojho. Videla, že si otvoril Instagram. „Aký máš Instagram?“ spýtal sa jej.

Povedala mu ho. „Čo to robíš?“

„Len postujem. Ozaj, dal som ti follow, môžeš aj ty mne.“

Klikla na jeho profil a prebehla si ho. Bolo tam veľa fotiek budov, striech, grafiti. A video Ryana, ako skáče medzi dvoma budovami.

„Ty robíš parkúr?“ spýtala sa ho.

„Jasné. Mama je z toho na nervy. Vraví, že skončím s palicou tak ako ona.“

Frankie prebehla ešte nižšie. Bola tam fotka Ryana, na ktorej držal okolo pliec iného chlapca.

„To je tvoj najlepší kamarát?“

Zdvihol oči od správy, ktorú stále písal, a zmraštil sa. „Nie, môj bývalý. Mal by som to vymazať.“

Posúvala sa nižšie. Boli tam fotky Ryana a toho druhého chlapca zrejme na Pride, okolo nich viali dúhové zástavy. No samozrejme, že ten najkrajší a najviac cool chalan, s ktorým sa v živote stretla, musí byť gej!

„A máš nového priateľa?“ opýtala sa ho.

Ešte stále ťukal do displeja. „Hm? Zatiaľ nie, ale v triede je jeden chalan, Glen Troiano... Hotovo.“

Ukázal jej, čo napísal. Zverejnil fotku zo šrotoviska, z hlavnej ulice Penance a tú s bezdomovcom, ale zahmlil mu tvár. K obrázkom pripojil text:

Prídte sem, do rite sveta! Penance v Maine. Kde aj psy na šrotovisku majú vyššie IQ ako miestni ľudia. #Penance #diera #otrasnadovolenka

Pokúsila sa nedat' najavo šok. Nechcela, aby si Ryan myslel, že nemá zmysel pre humor. Áno, toto bola diera. Čudná a trochu desivá. Ale ten instagramový post bol hnusný. Zišlo jej na um, že Ryana stretnutie s tými tínedžermi fakt vyviedlo z miery.

A bezdomovec z druhej strany ulice na nich teraz zíval.

Frankie štuchla Ryana a on sledoval jej pohľad.

„Vypadnime odtiaľto, kým nás zase niekto neobviní, že sme na cudzom území,“ povedal.